

d'esperits purament centralistes. De persones que opten per la anihilació del català.

Si el català és la llengua pròpia d'aquest territori, si el català és la llengua oficial, si el castellà no és la llengua pròpia d'aquest territori encara que també sigui oficial, a què ve el que es declari optativa la llengua catalana a cert curs de F.P. i a C.O.U. i que no es declari també optativa la llengua castellana? Per què un tractament tan desavantatjós fet des d'aquí, per què ens pedregam les teules del nostre terrat? Per què aquest tractament de llengua de divisió inferior? Per què fan aquest tractament persones que sempre han viscut aquí, des de la nostra Autonomia, persones que se suposa han de defensar les seves coses abans que les alienes?

A continuació el decret segueix amb més mesures de caire proteccionista i paternalista. Un article que diu que es podran dur a terme a les escoles programes en llengua catalana, quan es desenvolupa en ordre, segueix posant tota

una sèrie de traves que dificulten que això es pugui convertir en realitat.

REsumint, pensam que aquest decret, Estatut en mà, i Constitució en mà, és un decret que no podria esser fet pitjor avui per un Govern central i que ens pareix mentida que sigui fet des d'aquí. Totes les mesures que es posen en pràctica no suposen més que pegats foradats que no curen i que pareix també que no emmalalteixen, però que deixen que el malalt faci la seva via cap a un destí fatal.

A les persones que de veritat estimam la llengua catalana, el nostre dissortat poble, el nostre petit país, pareix que no ens volen deixar més oportunitat que la d'entonar la vella pregària llatina per una llengua, avui malalta i que demà pot restar difunta.

□ □ □ □ □ □ □ □ □ □ Editorial □ □ □ □ □ □ □ □ □ □

Amb la present entrega PISSARRA ha volgut fer una aproximació als C.E.P.s (Centres de Professors). Però amb tota la modèstia i consciència de les nostres possibilitats, una aproximació més que una valoració crítica. Per això darrer encara és una mica prest.

I si el número se titula *Cap al C.E.P.* no és casual. Les intencions del M.E.C. en el Decret de creació dels C.E.P.s són que tots els professors vegin aquests Centres com a cosa seva, pròpia, de tots els docents. Un lloc de reunió i treball, d'intercanvi d'idees i experiències, i que faciliti la tasca de tots els professionals redundant en el seu perfeccionament i en la consegüent millora de la qualitat de l'ensenyança.

Es a dir, el que se preten des d'ara és aconseguir que el nostre esforç per estar al dia sia una mica més col·lectiu que no individual (sense excloure, per descomptat, les aportacions i experiències de cadascú dins la seva classe); que el reciclatge i actualització es faci d'una manera més continuada i homogènea, a la llarga més sistemàtica.

Per això, podem dir que *Cap al C.E.P.* anam tots. O al manco que *Cap al C.E.P.* ens volen dur a tots. La qual cosa està bé si s'enten bé.

El que és cert és que el M.E.C. s'arrisca prou, segons l'orientació que vulgui donar al aquests Centres. Com també ens arriscam nosaltres amb l'utilització que en fem d'ells.

Quan ja tenim en les nostres mans l'esborrany del que serà l'Estatut del Professorat no Universitari, contemplam amb cert esglai que l'anomenada "Carrera docent" corre el risc de tenir-se més de la primera (carrera) que de la segona (docent). La qual cosa ens fa pensar si el M.E.C. no ha donat el "tro" de sortida cap a una autèntica carrera de "meritítis", i "perfeccionament del curriculum" que no professional. I en aquesta situació els C.E.P.s en poden ser uns subjectes passius. Es a dir el M.E.C. pot permetre que els C.E.P.s se converteixin en unes oficines burocràtiques d'expedició de títols i/o certificats que ens acreditin formalment que ens estam perfeccionant. I el professors podem caure en la trampa d'anar a obtenir uns "mèrits" més pel nostre "futur curricular" abans que acomplir l'objectiu immediatament anterior el perfeccionament "per se", el medi s'haurà convertit en finalitat.

D'altra banda, això que acabam d'apuntar pot provocar unes tensions i lluites, insospitades a hores d'ara, entre certes entitats per a col·locar en els òrgans decisoris d'els C.E.P.s a persones en funció de l'amiguisme i no de la competència. Com també pot motivar que la futura carrera docent quedi reduïda a una valoració de la quantitat més que de la qualitat.

Les primeres passes ja s'han donat. Que les coses segueixin ara un camí o l'altre depèn de l'Administració i de tots nosaltres.

L'Administració té en les seves mans la possibilitat que els C.E.P.s no se burocratitzin i acabin essent les perilloses fàbriques d'expedició de...

Els professors tenim el deure d'exigir que no sia el camí equivocant el que s'escolleixi; i tenim el dret, i deure, de veure els Centres com una cosa nostra; com uns llocs on anam a col·laborar amb nosaltres mateixos, solidàriament.

Ens hem de felicitar per ara, maldament que és prest per això, de les programacions d'activitats que van fent els Centres de Professors: organització de cursos, creació i/o fomentament de grups de treballs, subvenció d'experiències i investigacions... Es el camí adequat a seguir.

Hem de demanar al M.E.C. un major esforç en la dotació de pressupostos pels C.E.P.s, i la creació progressiva de més Centres per no caure en la massificació inconvenient. O en l'absurda situació que s'ofereixin places de professors col·laboradors del C.E.P. en distintes matèries, i que més endavant el M.E.C. no pugui alliberar —tal i com és de compromís— al professor que obtengui la plaça, de les hores de classe mínimes a les quals el propi M.E.C. s'hi havia compromès.

També és precís que se crein els Consells Assesors del C.E.P. amb caràcter definitiu immediatament. D'aquesta manera el Ministeri podrà superar les reticències creades a amples sectors professionals, en quan a improvisació en el Decret de creació dels C.E.P.s, i en el sistema d'anomenament provisional dels Directors. I aquests darrers no es trobaran tan desassistits ni tan carregats de responsabilitats que no les són pròpies.

